

Dániel könyve – Százötvenhetedik) [.zend

Círus prófétai szimbolikájának feltárása Dániel könyvében

Jeff Pippenger

2024-03-25

A tizedik fejezet első versében arról értesülünk, hogy Círus harmadik esztendeje volt, az első fejezetben viszont arról kapunk tájékoztatást, hogy Dániel csak Círus első esztendejéig élt, vagy maradt meg.

És Dániel megmaradt Círus király első esztendejéig is. Dániel 1:21.

Kírusz két éven át lényegében együtt uralkodott a méd Dáriusszal; így ez a harmadik éve volt, de egyúttal az első éve is.

Círusnak, Perzsia királyának harmadik esztendejében kijelentetett egy dolog Dánielnek, akit Baltazárnak neveztek; és a dolog igaz volt, de a kijelölt idő hosszú volt; és megértette a dolgot, és értelmet nyert a látomás felől. Dániel 10:1.

Prófétikusan Círus Dániel első és utolsó látomásában kerül bemutatásra. Dániel első fejezete, amint az a korábbi cikkekben már kifejtésre került, a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének első angyalát jelképezi. Amikor az első angyal azonosításra kerül a próféciában, magában hordozza a Jelenések tizennegyedik fejezetének mindhárom angyalára jellemző valamennyi prófétai sajátosságot. Az örökkévaló evangélium három lépése, amelyeket az első angyal képvisel, ez: „féljétek az Istent”, „adjatok neki dicsőséget”, mert „eljött az ő ítéletének órája.”

Mivel Dániel és a három ifjú „félte Istent”, úgy döntöttek, hogy elutasítják Babilon érendjét, és megmaradnak a növényi táplálkozás mellett. Az ezt követő látható próbában Dániel és a három ifjú egészséges megjelenésükkel „dicsőítették Istent”, éles ellentétben azokkal, akik a babiloni érendet ették. Három év múltán elérkezett az „ítélet órája”, amikor Nabukodonozor próbára tette őket, és úgy találta, hogy tízszer bölcsőbbek voltak valamennyi babiloni bölcsnél.

Az örökkévaló evangélium három lépése Dániel utolsó fejezetében is megjelenik mint az a folyamat, amely által a tudás gyarapodása megtisztítja, megfehéríti és megpróbálja azokat, akiket felelősségre vonnak azért a világosságért, amely a vég idején feltárul. Dániel első fejezetében, miként az utolsóban is, az első angyal három lépése — amely mindhárom angyalt magában foglalja — azonosíttatik. Mivel az első fejezet az első angyal örökkévaló evangéliuma, Dániel második fejezete a Jelenések tizennegyedik fejezetének második angyalát ábrázolja, ahol a fenevad képmásának vagy Krisztus képmásának próbája jelenik meg, amint az az első fejezet három lépésének második próbájában is megjelent.

Mivel Dániel könyvének első és második fejezete a Jelenések tizennegyedik fejezetének első és második angyalát jelképezi, a harmadik fejezet, valamint a Dúra mezején bekövetkező próba a harmadik angyal üzenetét jelképezi, annak figyelmeztetésével együtt, hogy ne vegyék fel a fenevad bélyegét. Dániel első fejezetében Kírusz első éve kerül említésre, a tizedik fejezetben pedig, amely

Dániel utolsó látomása, Kürosz harmadik éve szerepel, de tudjuk, hogy ez a harmadik év az ő első éve, mert Dániel csak Kürosz első évéig élt.

Ezért Círus egy olyan első év jelképe, amely három évet foglal magában. Ő az első angyal üzenetének jelképe. Círus első évét Dániel első látomásának utolsó verse említi, majd ismét Dániel utolsó látomásának első verse. Fontos felismerni Círus prófétai jelképiségét, és először azt azonosítjuk, hogy ő az első angyal üzenetét képviseli. Ez prófétailag abból állapítható meg, hogy Dániel a harmadik évét elsőként azonosítja, de még ennél is fontosabban az első rendelet azonosítja őt, amelyet kihirdetett.

Az a küzdelem, amelyet Gábiel a perzsa királyokkal vívott a tizedik fejezetben, arra irányult, hogy Círust odáig vezesse, hogy véghezvigye és kihirdesse a három rendelet közül az elsőt, amely lehetővé tette a zsidók számára, hogy visszatérjenek, és újjáépítsék Jeruzsálemet és a templomot. A harmadik rendelet jelölte a kétezer-háromszáz éves prófécia kezdetét, amely akkor ért véget, amikor a harmadik angyal megérkezett 1844. október 22-én. A harmadik rendelet a harmadik angyalt jelképezte, ennél fogva pedig Círus első rendelete az első angyal megérkezését jelképezte 1798-ban. Círus az első angyalt jelképezi, és ezért Dániel könyvében az első éve három évet jelképezett.

Kürosz tehát a „vég idejét” jelképezi, mert amikor az első angyal (Kürosz) 1798-ban megérkezett, akkor érkezett el a „vég ideje”, és Dániel könyve felnyitott. A Kürosz név eredetét általában az óperzsa „Kūruš” szóra vezetik vissza, amelynek jelentése „nap”, az elámi „kurš” szóval együtt, amelynek jelentése „trón”, jelezve a királyi tekintéllyel vagy uralkodással való kapcsolatot. Ézsaiás ugyancsak foglalkozik Kürosznak e jellemzőivel.

Aki Cíusról ezt mondja: Ő az én pásztorom, és véghezviszi minden akaratomat; így szól Jeruzsálemhez: Megépülsz; és a templomhoz: Alapod megvettetik. Így szól az Úr felkentjéhez, Círushoz, akinek jobbát megragadtam, hogy népeket tiporjon le előtte; és a királyok derekát megoldom, hogy megnyissam előtte a kétszárnyú kapukat; és a kapuk nem záratnak be; előttem megyek, és az egyenetlen helyeket egyenessé teszem; az ércajtókat összetöröm, és a vaszarakat kettévágom: és neked adom a sötétség kincseit és a rejtekhelyek elrejtett gazdagságait, hogy megtudd, hogy én, az Úr, aki neveden szólítottalak, Izráel Istene vagyok. Jákóbért, az én szolgámért, és Izráelért, választottamért neveden hívtalak el; nevet adtam neked, noha nem ismertél engem. Én vagyok az Úr, és nincs más, nincs Isten rajtam kívül: felöveztelek téged, noha nem ismertél engem: hogy megtudják napkelettől fogva és napnyugatig, hogy nincs más rajtam kívül. Én vagyok az Úr, és nincsen más. Ézsaiás 44:28–45:6.

Círus Krisztust előképezte, mert ő volt az Úr „felkentje”, és Isten „pásztorának” nevezetett, aki felépíti Jeruzsálemet és leteszi a templom alapját. Ő az, aki a bezárt kapuk megnyitásával kapcsolatos, miként Krisztus az, aki megnyitja, és senki be nem zárja, és bezárja, és senki meg nem nyitja. Círusnak adatnak „a sötétség kincsei és a rejtekhelyek elrejtett gazdagságai”. Círus több jelzőpontot is betölt a reformmozgalmak vonalán.

Ő jelöli a vég idejét, amikor megérkezik az első angyal, amikor Dániel könyve felnyitott, és akkor megnövekszik az ismeret, amely „a sötétség kincseiből és a rejtekhelyek elrejtett

gazdagságából” származik. Ezek a „sötétség kincsei és a rejtekhelyek elrejtett gazdagsága” alkotják azt az „alapot”, amely „épül”, és azt a „templomot”, amelynek „letétetnie” kell. Krisztus, akit Círus előképezett, az Úr „felkentje”, miként Krisztus is felkenetett keresztségekor. Círus ezért nem csupán az első angyal megérkezése, hanem ő a második angyal is, aki felhatalmazza az első angyalt, amikor az alászáll, miként a Szentlélek is alászállt, amikor Krisztus felkenetett. 1844. október 22-én Krisztus megnyitotta az ajtót, avagy „kaput”, a Szentek Szentjébe, amely olyan kapu volt, amely be volt zárva. Círus a harmadik angyal megérkezését is jelöli.

Círus az első angyal, és az első angyal mindhárom angyal minden elemét magában hordozza. Círus a vég idejét jelenti 1798-ban, amikor az első angyal megérkezett. Círus 1840. augusztus 11-ét jelképezi, amikor az első angyal üzenete felhatalmazást nyert (felkenetett). Ő az alapok lerakásának munkáját jelképezi, amint azt az 1843-as tábla 1842 májusában történt elkészítése ábrázolja. Ő a templom építését jelképezi, miként az első csalódáskor, 1844. április 19-én a két osztály elkülönült, és jelképezi a második elkülönítést is az 1844. október 22-i nagy csalódáskor.

A milleriták reformmozgalmának minden útjelzőjét Círus előképezte, ezért ezek az útjelzők egyúttal a száznegyvennégyezer mozgalmának útjelzőit is előképezik. A millerita mozgalmat azok a jelek előzték meg, amelyekről Krisztus kijelentette, hogy a milleriták történelmét megelőzik.

„A prófécia nem csupán előre megjövendöli Krisztus eljövételének módját és célját, hanem jeleket is ad, amelyekből az embereknek fel kell ismerniük, mikor van közel. Jézus ezt mondta: »És lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban.« Lukács 21:25. »A nap elsötétedik, és a hold nem adja fényét, és az ég csillagai lehullanak, és az egekben levő hatalmasságok megrendülnek. És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel.« Márk 13:24–26. A jelenések írója így írja le a második adventet megelőző jelek közül az elsőt: »És nagy földindulás lőn; és a nap feketévé lőn, mint a szőrzsák, és a hold egészen olyanná lőn, mint a vér.« Jelenések 6:12.”

„E jelek a tizenkilencedik század kezdete előtt voltak láthatók. E prófécia beteljesedéseként 1755-ben bekövetkezett a valaha feljegyzett legrettenetesebb földrengés.” A nagy küzdelem, 304.

A második eljövettel hirdető jelek 1798-at közvetlenül megelőzően, 1755-ben kezdődtek. 1798 a lelki Izráel lelki Babilonban való fogságának lezárulása volt, amelyről White testvér azt tanítja, hogy az előképe a szó szerinti Izráel szó szerinti Babilonban való szó szerinti fogsága volt; ez a hetvenéves fogság végén ért véget, amikor Círusz a nyitott kapukon át bevonult, elfoglalta Babilont, és megölte Belsazárt.

„Ma Isten egyháza szabadon viheti előre isteni tervének beteljesítését az elveszett emberi nem üdvösségére. Sok évszázadon át Isten népe szabadságának korlátozását szenvedte. Az evangélium tisztaságában való hirdetését megtiltották, és a legsúlyosabb büntetéseket mérték azokra, akik merészeltek ellenszegülni emberek parancsainak. Ennek következtében az Úr nagy erkölcsi szőlőskertje csaknem teljesen műveletlen maradt. A népet megfosztották Isten Igéjének világosságától. A tévelygés és a babona sötétsége azzal fenyegetett, hogy eltörli az igaz vallás ismeretét. Isten földi egyháza e könyörtelen üldöztetés hosszú időszaka alatt éppoly

valóságosan fogságban volt, mint ahogyan Izráel fiai Babilonban voltak fogságban a számkivetés idején.” Próféták és királyok, 714.

A babiloni hetven esztendő vége 1798-at jelképezte, és voltak 1798-at megelőző jelek, amelyek azt hirdették, hogy Krisztus visszatérése küszöbön áll.

„Kürosz seregének megjelenése Babilon falai előtt a zsidók számára annak jele volt, hogy a fogságból való szabadulásuk közeleg. Több mint egy évszázaddal Kürosz születése előtt az Ihlet név szerint említette őt, és feljegyeztette azt a tényleges munkát, amelyet Babilon városának váratlan elfoglalásában és a fogság fiainak szabadon bocsátása útjának előkészítésében kellett véghezvinnie.” Próféták és királyok, 551.

Círus azoknak a jeleknek is előképe volt, amelyek 1798-at megelőzték. A történetírók meglehetősen homályosan írnak Dárius és Círus uralkodásáról, Isten Igéje azonban világos. A méd-perzsa birodalom a babiloni birodalmat követte, és Média-Perzsia első királya Dárius volt, jóllehet unokaöccse, Círus volt az a hadvezér, aki elfoglalta Babilont Belsazar utolsó lakomájának éjszakáján. Círus és Dárius egyaránt a hetvenéves fogság végének idejét jelképezik, amely az 1798-ban bekövetkező vég idejét ábrázolja, és amely egyúttal az 1989-ben bekövetkező vég idejének is előképe.

Mózes történetében a vég idejét Áron és Mózes születése jelezte, három év különbséggel. Ez a történelem a legteljesebb módon Krisztus történelmét előképezte, és abban a történelemben a vég idejét János születése jelezte, majd hat hónappal később unokatestvére, Jézus születése. A vég idejének két jelzőpontja van, és Dárius, valamint Círus egyaránt a hetvenéves fogság végét jelölik, amely az ezerkétszázhatvan éves fogság végét előképezte. A pápai fenevad halálos sebe 1798-ban következett be, és ezt a következő évben azé a személyé követte, aki azon a fenevaden ült és uralkodott felette. 1989-ben Reagan és az első Bush egyaránt elnökök voltak.

Círus jelöli azokat a jeleket, amelyek a vég idejének közeledtét hirdetik, és ő jelöli a vég idejét is. Jelöli a tudás gyarapodását, valamint az első üzenet megerősödését, amikor egy angyal alászáll; továbbá jelöli azt a munkát is, amelyet akkor felvállalnak az alapok lerakásában, a templom építésének munkáját, és a harmadik angyal eljövételét, amikor a szövetség Követe hirtelen eljön az Ő templomába.

Círusnak, Perzsia királyának harmadik esztendejében kijelentetett egy dolog Dánielnek, akinek neve Baltazár volt; és a dolog igaz volt, de a rendelt idő hosszú; és megértette a dolgot, és értelme volt a látomás felől. Azokban a napokban én, Dániel, teljes három hétig gyászolék. Kíváncsi kenyeret nem ettem, hús és bor nem ment a számba, és egyáltalán nem kentem meg magamat, mígnem betelt a teljes három hét. És az első hónap huszonnegyedik napján, amint a nagy folyó, azaz a Hiddekel partján valék. Dániel 10:1–4.

Círus és Baltazár jelképei egy meghatározott prófétai történelmet ábrázolnak az utolsó napokban. Baltazár jelképe arról tájékoztat bennünket, hogy az általa jelképezett nép a száznegyvennégyezer, akik a szövetséges nép végső nemzedéke. Ők abba a prófétai történelemben helyeztetnek, amelyet Círus jelképez, s amely azt a történelmet ábrázolja, amely 1798-at, 1989-et és 2001. szeptember 11-ét megelőzte, mert Círus mindezeket a mérföldköveket jelképezi. Jelképezi továbbá a 2020.

július 18-i csalódást, sőt még az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt is. A kulcs annak megállapításához, hogy Dániel utolsó látomása prófétailag hová van elhelyezve, abból állapítható meg, amit Dániel tud.

Az első versben Dánielnek (Baltazárnak) értelme van mind a „dolog”, mind pedig a „látomás” felől. A „dolog” a héber „dabar” szó, amelynek jelentése „ige”, és Gábiel ezt használja a „chazon” látomás jelölésére, amely a kétezer-ötszázhusz évet („hét időt”) foglalja magában. Az első versben szereplő „látomás”, amelyet Dániel megért, a kétezer-háromszáz évre vonatkozó „mareh” látomás. Isten utolsó napokbeli szövetséges népe 1989-ben, a vég idején nem értette a „hét időt”. A „hét időt” csak 2001. szeptember 11-e után értették meg, tehát Dánielnek a prófétai reformmozgalom idejében kell lennie, amelyet Círus képvisel 2001. szeptember 11-e után, mert Dániel, mint a végső prófétai mozgalom képviselője, érti mind a „dolgot”, mind a „látomást”.

Dánielről azt olvassuk, hogy a gyászos huszonegy napos időszakában volt. A gyászos „napjaiban” Dániel megértette a „dolgot”, és értelmet nyert a „látomás” felől is. A „dolog” által jelképezett igazság a gyászos napjaiban tárult fel Dániel előtt. Isten népe a reformvonalakban a „Midnight Cry” közvetlen előtti időszakban „gyászlóként” jelenik meg. Ezt a gyászt Márta és Mária Lázár feletti gyásza szemlélteti, közvetlenül a Triumphal Entry előtt. Ezt példázta a Millerita történelem első csalódása utáni csüggedés is, amint azt Jeremiás kifejezésre juttatta.

Megtaláltattak a te igéd, és én megettem azokat; és a te igéd lett nékem szívem öröme és vigassága; mert a te nevedről neveztetem, ó, Uram, Seregeknek Istene. Nem ültem a csúfokodók gyülekezetében, sem nem örvendeztem; egyedül ültem a te kezed miatt, mert haraggal töltöttél el engem. Miért szüntelen az én fájdalmam, és gyógyíthatatlan az én sebem, amely nem akar meggyógyulni? Olyanná leszel-e hozzám, mint a hazug, és mint a megcsaló vizek? Jeremiás 15:16–18.

Jeremiás nem „örvendezett”, amint a Sodomának és Egyiptomnak polgárai tették a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében, a két tanú halálakor. A „nem örvendezni” annyit tesz, mint gyászolni. Baltazár gyásza azonosítja azt a gyászt, amely a két tanú halálával kapcsolatos. 2020. július 18-án és 2020. november 3-án az igaz protestáns szarv és a földi fenevad republikánus szarvainak két tanúját megölték Sodoma és Egyiptom utcáin, ahol a mi Urunkat is megfeszítették. Amikor a mi Urunkat megfeszítették, az Ő tanítványai gyászolni kezdtek. Ezt a két tanút a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében Mózesként és Illésként ábrázolták.

A Szentírásban öt utalás található arra, hogy Krisztus Mihály: három Dániel könyvében, egy Júdás levelében, és egy másik a Jelenések könyvében. A most vizsgált tizedik fejezetben Mihály kétszer szerepel, a tizenharmadik és a huszonegyedik versben, majd ismét a tizenkettedik fejezet első versében. A Jelenések könyve tizenkettedik fejezetének hetedik versében azonosítatik. Júdás levelében Mihály úgy van bemutatva, mint aki feltámasztja Mózeszt, aki a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében egyike azoknak a tanúknak, akik holtan fekszenek az utcán.

Emlékeztetni akarok azért titeket, noha ezt egyszer már tudtátok, hogy az Úr, miután megszabadította a népet Egyiptom földjéről, azután elvesztette azokat, akik nem hittek. Azokat az angyalokat is pedig, akik nem őrizték meg első méltóságukat, hanem elhagyták a maguk

lakóhelyét, örök bilincsekben, sötétség alatt tartotta fenn a nagy nap ítéletére. Miképpen Sodoma és Gomora is, és a körülöttük levő városok, hasonlóképpen paráznaságba merülve és idegen test után járva, például tétettek élénk, az örök tűz büntetését szenvedvén. Hasonlóképpen pedig ezek az álmodozók is beszennyezik a testet, megvetik a felsőbbiséget, és káromolják a méltóságokat. Mihály pedig, az arkangyal, mikor az ördöggel vetekedve Mózes teste felől vitatkozott, nem mert arra káromló ítéletet mondani, hanem így szólt: Dorgáljon meg téged az Úr. Júdás 5–9.

Júdás könyvében, mind Sodoma, mind Egyiptom összefüggésében, amely azt a nagy várost jelképezi, ahol a Jelenések könyve tizenegyedik fejezete szerint Mózeset és Illést megölik, Krisztus, akit Mihály jelképez, feltámasztja Mózes testét. Mózes és Illés a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében három és fél jelképes napja halottak voltak, és a Beltesazár miatti gyász napjai véget érnek, amikor Mihály alászáll a mennyből. Sort sorra, Dániel könyve tizedik fejezetének elsőől negyedikig terjedő versei azonosítják azt a gyászidőszakot, amely akkor zárul le, amikor a két tanút Mihály feltámasztja.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Az Atya Mózeset és Illést választotta Krisztushoz küldött követéivé, hogy a menny világosságával megdicsőítsék őt, és beszéljenek vele közelgő gyötrelméről, mert ők maguk is emberként éltek a földön; megtapasztalták az emberi bánatot és szenvedést, és együtt tudtak érezni Jézus próbatételével földi életében. Illés Izráelhez szóló prófétai tisztségében Krisztust képviselte, és munkája bizonyos fokig hasonló volt a Megváltóéhoz. Mózes pedig Izráel vezetőjeként Krisztus helyén állt, vele közösségben volt, és az ő útmutatásait követte; ezért e kettő volt a legalkalmasabb arra, hogy az Isten trónja köré sereglett sokaság közül az Isten Fiának szolgáljon.”

„Amikor Mózes, Izráel fiainak hitetlensége miatt haragra gerjedve, felindulásában megütötte a sziklát, és megadta nekik a vizet, amelyért kiáltottak, a dicsőséget önmagának tulajdonította; mert elméjét annyira betöltötte Izráel hálátlansága és csökönyössége, hogy elmulasztotta Istent tisztelni és nevét felmagasztalni annak a cselekedetnek végrehajtásában, amelynek megtételére Ő parancsot adott neki. A Mindenható szándéka az volt, hogy Izráel fiait gyakorta szorongatott helyzetbe vigye, majd nagy szükségükben hatalmával megszabadítsa őket, hogy felismerjék irántuk való különös gondviselését, és megdicsőítsék nevét. Mózes azonban, szíve természetes indulatait követve, magának tulajdonította az Istent illető tiszteletet, a Sátán hatalma alá került, és megtiltatta neki, hogy bemenjen az ígéret földjére. Ha Mózes állhatatos maradt volna, az Úr bevitte volna őt az ígéret földjére, majd anélkül, hogy meglátta volna a halált, felvitte volna a mennybe.”

Amint történt, Mózes átment a halálon, de az Isten Fia leszállt a mennyből, és feltámasztotta őt, mielőtt teste romlást látott volna. Noha Sátán Mihállyal perlekedett Mózes testéért, és azt jogos zsákmányának tartotta, nem tudott felülkerekedni az Isten Fián, és Mózes feltámadott és megdicsőült testtel vitetett a menny udvaraiba, és immár ama két megbecsült közül való volt, akiket az Atya rendelt arra, hogy Fia mellett szolgáljanak.

„Azzal, hogy megengedték magukat ily módon legyőzni az álomtól, a tanítványok elveszítették a mennyei hírnökök és a megdicsőült Megváltó közötti beszélgetést. Ám amikor hirtelen felébrednek mély álmukból, és megpillantják a fennséges látomást maguk előtt, elragadtatás és szent félelem tölti el őket. Midőn szeretett Mesterük sugárzó alakjára tekintenek, kénytelenek kezükkel eltakarni szemüket, mivel másként nem volnának képesek elviselni azt a kimondhatatlan dicsőséget, amely személyét övezi, és amely a napéhoz hasonló fénysugarakat bocsát ki. Rövid ideig a tanítványok szemlélik Urukát, amint szemük láttára megdicsőülten és felmagasztaltan áll, és akit ama sugárzó lények tisztelnek meg, akiket Isten kegyeltjeinek ismernek fel.” The Spirit of Prophecy, 2. kötet, 329–330.